

Деветъ ми сестри седяха,
 седяха и седенкуваха,
 десетата — майка ми.
 Е(д)на ма в'очи погледна,
 че зех, Станке, ги изклах,
 и пак са в'механата повърнах . . .“

Сливенци, въобще знайки нрава си при упиване, сж установили убеждението, че

Биното хатър не гледа,—
 ракията дослук не знай.

(И третѣ тия пѣсни сж слушани отъ Баба Димитрица Пановката, Сливенъ).

Ѣъ противоположностъ на днешнитѣ бракове, между старитѣ Сливенски брачни двойки е нѣмало „скрито-покрито“. Женѣли се безъ любовъ, като си изповѣдвали предварително недостатѣцитѣ и се залюбвали, следъ като се оженвали.

Старитѣ отношения между Сливенци отъ разни класи сж изчезли още кжде срѣдата на миналия вѣкъ. Днесъ нарѣдко се сочи, че нѣкой е „отъ коляно“, както често се е говорило до това време. Всички си говорятъ на „ти“. Между старитѣ се забелезватъ остатѣци отъ старобългарски обичай, напомнящъ обръщенията въ славянскитѣ въобще грамоти, като напр. простата, но дворянска формула: *твоя милость*. До преди вѣкъ и нѣщо „*господинъ*“ (деолѣтиѣ) се е казвало само на епископа. Отъ това време обръщението „господинъ“ се е обърнало въ кръстно име (ж. Господина, Господинка). Градскитѣ и селски първенци по грѣцко влияние сж се наричали *киръ* (хвѣто; напр. „киръ Димитраки“, и т. н.), госпожитѣ — *кира*¹⁾.

Сливенци, бидейки крайно *честолюбци*, вътрешно горди, винаги обхванати отъ *свободолюбие* и *самостойностъ*, считатъ за унижение да се „молатъ“ или правятъ поклони, „*евалла*“, на тозъ, на оня. Жертвитѣ на икономични кризи се подлагатъ на двойни изпитания. До скоро въ Сливенъ е нѣмало нито мѣстни просеци, нито слугини. Сливенката отъ „скрита бедностъ“ и предпочитала да яде хлѣбъ и солъ въ дома си и да преде за нищожно възнаграждение, отколкото да „ближи хорскитѣ лѣжици и паници“.

Сливенката е привързана къмъ дома си и мрази чергарството, мѣстенето отъ „ябана на ябана“, като „*парпулитѣ*“ (клонѣ отъ циганитѣ). На „*ябанджийкитѣ*“ дошлитѣ жени

1) Кръстнитѣ имена Кера, Керчо, Киро, Кира, Кираца сж по-стари — отъ древенъ произходъ.